

4. září 2014

Měsíc od vyhnání jsou iráčtí křesťané na pokraji vyhlazení!

Už celý měsíc trvá těžký úděl iráckých křesťanů, jezídů a příslušníků dalších menšin, jako by tomu tak mělo být navždy. Nad bolestnými událostmi se zatáhla opona a 120 tisíc křesťanů bylo vytrženo ze své historické domoviny, protože islámská politická síla je zde nechce a svět vůči tomu mlčí a nečinně přihlíží buď proto, že takové jednání schvaluje, nebo není schopen nijak zasáhnout. Takový přístup dále povzbuzuje ISIS (který nemá nic společného se staroegyptskou bohyní přírody a plodnosti Isis), aby pokračoval ve svém zuřivém boji proti kultuře a rozmanitosti a ohrožoval intelektuální i společenskou bezpečnost. Utrpení křesťanů i příslušníků dalších menšin vyhnaných ze svých domovů stále roste: jejich nouze se stupňuje a obavy z neisté budoucnosti jejich vyděšených dětí, obsazených měst i vyrabovaných domů jim nedají spát. Tito lidé žili ve svých městech v blahobytu, hrdě a důstojně. Jako mrknutím oka ale byli vyhnáni a se strachem se pěšky vydali hledat útočiště. Je to výjev, který nás vrací o staletí zpět, do temné minulosti, ačkoli se přitom jedná o děsivou přítomnost naší civilizace!

To, co tito mírumilovní křesťané a oddaní občané zakusili, je skutečná genocida, jejich smutný konec a doklad toho, že padly všechny náboženské, lidské, mravní i národní hodnoty. Tyto události zůstávají hanebnou skvrnou v dějinách a každý by měl vědět, že toto nebezpečí ohrožuje všechny!

Před několika dny jsme na satelitní stanici Ishtar viděli plačící třináctiletou dívku, jak říká: „*Chci se vrátit do svého města Karakúš. Z tohoto života jsem unavená a raději bych tam umřela, než tady žila v takovém pokoření.*“ Tento hlasitý nářek burcuje svědomí světa!

Neschopnost iráckého státu: Nejvíce nás bolí, že irácký státní aparát je zcela neschopný zavést znovu zákon a pořádek do míst, kde se stále zhoršuje bezpečnostní situace a bují kultura násilí, jež poskytuje extremistickým skupinám příhodné klima pro další expanzi. V *samotném Bagdádu* jsou křesťané i další lidé za denního světla unášeni ozbrojenými vozidly s neprůhlednými skly, vyhrožuje se jim, aby opustili své domovy, a v některých školách a na úřadech bývají terčem obtěžování nebo musejí snášet nenávislná slova. Opravdu je to realita, aby se takové barbarské jednání zcela vymklo kontrole a nebylo možné nijak ho odstranit?

Zatímco lidé trpí, politici mezi sebou bojují o lepší postavení a nedokážou se sjednotit, aby společně pojmenovali příčiny vedoucí k extremismu, násilí a nespravedlnosti a hledali radikální řešení dřív, než bude pozdě! Kéž by nový premiér a celá vláda rozpoznali, že právě v tom spočívá jejich dějinná, národní i mravní odpovědnost!

Emigrace: Poté co vyhnání křesťané byli zbaveni veškerého svého majetku včetně dokladů, bez vyhlídky na jakékoli okamžité řešení a v ovzduší nedůvěry vůči současným úřadům, nezbyvá jim nic jiného než bezcílné čekání na nejistou budoucnost. Řada z nich se proto vydala hledat bezpečnější zemi na Západě, protože v jejich vlasti, v zemi many a křepelek, je čeká už jen pohroma. *Emigrace však není řešení!*

Aby se zachránili před vyhlazením a *byli i nadále kvasem*, nezbyvá iráckým křesťanům nic než postavit se reálné situaci tváří v tvář a přijmout odpovědnost za svůj úkol předávat poselství naděje a udržovat jiskru života. Křesťanská společenství se musí aktivně snažit o lepší budoucnost, protože na životní výzvy je třeba odpovídat s odvahou, a ne zbaběle. Musí učinit rozhodné kroky a vytvořit nátlak na odpovědné osoby doma i v zahraničí, aby si lidé zajistili život, svobodu a bezpečí ve svém Iráku. Zde je několik praktických návrhů, které, jak doufáme, se náš lid, ať už právě žije kdekoliv, odhodlá uskutečnit:

- Vytvořit kompetentní politické i nezávislé křesťanské organizace s kvalifikovaným personálem, který prostuduje situaci, podrobí ji analýze a poté navrhne vhodná řešení a plány, jak čelit následkům krize současné i takové, kterou zatím nedovedeme předvídat.
- Vytvořit tým krizového managementu, který by připravil detailní statistiky a záznamy o vyhnaných rodinách, aby mohly od vlády požadovat kompenzaci za vzniklé škody a ztráty na majetku, a který by také pomáhal ve zvláštních případech svou radou a doporučením.
- Vytvořit výbor pro vzdělávání, který by byl ve styku s vyhnanými studenty a obracel se na regionální vládu Kurdistánu, aby se ujala těchto studentů a zajistila jim místa ve svých školách, takže by jejich vzdělání a budoucnost nepřišly nazmar, to vše s ohledem na skutečnost, že počet takových studentů je poměrně malý.
- Požádat OSN a možné sponzorské země o pomoc při budování ubytovacích komplexů, které by těm, kdo se nechtějí vrátit zpět do svých vesnic, nabídly vhodnější a lepší bydlení než jaké jim v současné době poskytují stany.
- Apelovat na Radu bezpečnosti OSN, aby ve spolupráci s iráckými bezpečnostními silami a kurdskými milicemi Pešmerga vytvořila mírové jednotky s cílem osvobodit Ninivskou pláň a mezinárodně zajistit přiměřené bezpečí, které vyhnaným umožní navrátit se do svých domovů, kde žili po celá tisíciletí.
- Vytvořit k ochraně vesnic místní policii z různých vrstev obyvatelstva Ninivské pláně; takový postup navrhuje i zákon, který byl předložen nové vládě a jehož cílem je posílení společenské vazby mezi křesťany a dalšími místními obyvateli.
- Požadovat po Radě OSN pro lidská práva, aby se zabývala porušováním lidských práv v Iráku a ustanovila komisi, jež by vyšetřila zvěrstva a zločiny páchané takzvaným „Islámským státem“ a předala spravedlnosti ty, kdo jsou odpovědní za takové zločiny proti lidskosti.
- Nesmíme se vzdávat, ale i nadále je třeba pozvedat svůj hlas proti extremistům a pracovat na vytváření nové mentality společného soužití šíitů, sunnitů, Arabů, Kurdů, Turkmenů, křesťanů a jezídů v míru a harmonii. Z tohoto důvodu musíme rovněž působit na islámský svět v ideologické rovině, pomoci tak narušit zdání náboženské legitimacy a přerušit kanály, zásobující islamisty penězi a novými bojovníky. Naléhavě požadujeme, aby centrální irácká vláda i regionální vláda Kurdistánu šířily kulturu otevřenosti, rozmanitosti, plurality a rovnosti a stavěly se proti extremismu, štěpení, vytlačování druhých na okraj společnosti, proti zaostávání společnosti a oslabování individuálního i společenského povědomí. Toho lze dosáhnout jedině skrze změnu kurikula na všech vzdělávacích stupních. Jedině vzdělání dokáže zahájit tuto proměnu a vytvořit společnost, kde jsou si všichni občané rovni. K zajištění lepšího soužití je nutné vytvořit občanskou společnost, která respektuje každé náboženství a nesnaží se o jeho politizaci pro svůj osobní prospěch.

**+ Louis Raphaël Sako,
patriarcha Chaldejské církve**